

B O W A H E A D – Over de tentoonstelling

Groepstentoonstellingen zijn ontmoetingen, plekken van samenkomst, uitwisseling en gemeenschap. In een gesprek tussen twee curatoren komen heel verschillende praktijken en inzichten bovendien, met als gemeenschappelijke factor: een waardering voor kunstenaars wars van trends, met een subversieve stem, met een zekere elegantie, en een bescheiden maar vasthoudende virtuositeit.

Een kunstenaar is iemand die ons een spiegel voorhoudt. Iemand die lacht wanneer dat eigenlijk niet meer kan, iemand die roept terwijl de anderen (nog) zwijgen. Als kunstenaars zich in de marge van de samenleving bevinden, zoals weleens wordt beweerd, dan staan ze toch middenin het leven. Kunstenaars staan op spreekwoordelijke (en echte) barricades. Kunstenaars duwen ons met de neus op dubbelzinnige feiten, spelen met de onzichtbare zwaarte en de ondraaglijke lichtheid van het bestaan. Ze zijn door en door mens. Ze laten ons kijken en denken.

De kunstwerken in B O W A H E A D zijn ambigu, gewelddadig, speels, tragikomisch, uitdagend. Ze bieden een tegenwicht aan de stromingen die op de markt de lakens uitdelen. Ze tonen dat wat ertoe doet vaak onder de huid kruipt, wringt, buigt, danst of worstelt. De tentoonstelling is een hommage aan de kunstenaar zelf – of die het hoofd buigt in nederigheid of in volle verwachting van applaus, laten we in het midden. Wat van belang is, is dat de tentoonstelling alle complexiteit en ongemak omarmt.

B O W A H E A D is ook een gesprek tussen twee ruimtes: **Tarmac kunstcollectief** en **Annie Gentils Gallery** kennen allebei een lange geschiedenis en voelen de nood om iets méér te zijn dan zichzelf. Zo ontstond deze kruisbestuiving tussen twee ruimtes die een sprong wagen en zich in een uitwisseling van wederzijds vertrouwen gooien; met elkaar, met een groep kunstenaars, met verschillende publieken.

B O W A H E A D - Over de kunstenaars

Annefloor Arsonne zoekt in haar werken de grenzen van de onbehaaglijke nostalgie op. Ze daagt de traditionele materialen en technieken van de schilderkunst uit, waarbij verf en hout ruimtelijk worden bevestigd als materie. Daarnaast combineert ze esthetiek met mechatronica, en streeft ze naar een directe dialoog tussen toeschouwer en kunstwerk. Haar werk is doordrenkt van een vreemde ludieke ernst.

Erisa Bakalli is gefascineerd door de verschijningsvorm van beelden en tekens, zoals die voorkomen in zowel onze 'echte' als digitale wereld. Tijdens het creatieve proces verzamelt Erisa verschillende vormen en kleuren en herschikt ze deze in digitale collages. Dit 'wilde verzamelen' kent geen grenzen: ze gebruikt beelden en tekens die ze op straat tegen komt, die ze in en rond haar huis vindt, of die ze haalt uit de eindeloze stroom digitale media. Op deze manier laat ze de echte en de digitale wereld samenvloeien in een nieuw gecreëerd universum.

Het fragiele werk van **Oona Bovri** bevindt zich op de dunne scheidslijn tussen herinnering, interpretatie en werkelijkheid. Het resultaat is een filmische en surrealistische biografie waar kijkers hun eigen interpretaties op los kunnen laten. Ondanks het diep persoonlijke element zullen zij ook zelf een bepaalde herkenning vinden in haar werk.

De installaties van **Rachel Daniëls** bevatten een overvloed aan alledaagse objecten, pictogrammen en symbolen uit diverse (sub)culturen, die op een ogenschijnlijk chaotische wijze zijn samengevoegd. Deze beeldtaal, gekenmerkt door een mix van humor en latent geweld, nodigt uit om de relatie tussen individu en maatschappij te bevragen, in de context van een voortdurend veranderende wereld.

Ayrton Eblé vindt zijn inspiratie in het stedelijke straatbeeld, van bouwvallen tot graffiti tags, en is met name aangetrokken tot tussenruimtes, plaatsen waar de constante metamorfoses van de stad in volle ontwikkeling zijn. Door zijn pseudo-archeologisch onderzoek openbaart de stad zich aan hem als een zich voortdurend ontwikkelend esthetisch onderzoeksveld. Hij onderzoekt het weefsel van onze publieke ruimte en hoe we die gebruiken. Wie neemt ruimte in en wie mag dat? Waar liggen de zichtbare en onzichtbare grenzen van interactie in de publieke ruimte?

Bij elk nieuw schilderij bepaalt **Joke Hansen** spelregels voor zichzelf. Het spel van doeken met vreemde vormen en cut-outs heeft ze zich in de afgelopen jaren eigen gemaakt en geperfectioneerd. Haar beelden zijn een zoektocht naar de fundamentele van de schilderkunst en balanceren op de subtiele grens tussen evenwicht en spanning.

Brecht Koelman wordt bij het schilderen vooral aangetrokken door beelden die hij waarneemt tijdens verblijven en wandelingen in de buitenlucht. Daarbij poogt hij dat, daar, op dat moment weer te geven. Hij is volmaakt gelukkig als tijdens die momenten oog, hand en wereld volkomen simultaan verlopen, zodat het lijkt alsof de wereld ontstaat terwijl hij hem schildert.

Bradley Kronz geeft gevonden objecten een andere betekenis door ze aan een nieuwe handeling te onderwerpen en in een nieuwe context te dwingen. In de geest van Duchamp onderzoekt Kronz de manieren waarop de kijker kijkt en benadrukt hij "the eye of the beholder"; de subjectiviteit van de interpretatie.

Rhomi Martens is gefascineerd door de mens, maar ook door de abstracte dingen in het dagelijkse leven. Ze gaat op zoek naar vormen, kleuren, licht en details van het leven rondom haar. Haar beelden stralen een zekere rust uit, een wachten op de juiste momentopname.

Ria Pacqué voert onderzoek naar fictie en realiteit. De straat is haar onderzoeksveld. Als toeschouwer en deelnemer aan het publieke leven probeert ze een antwoord te vinden op de meest elementaire vragen van het bestaan. Ook het rituele, de 'waan-zin' der godsdiensten, anonimiteit, het ronddwalen in steden en het hierbij horende verzamelen van beelden en geluiden vormen fundamenteën van haar werk.

Met gevoel voor drama en humor brengt **Jacqueline Peeters** een ode aan de schilderkunst, aan door haar bewonderde kunstenaars van weleer en aan kunstverzamelaars van het eerste uur. Met opgeheven hoofd stapt zij in de schilder Kunstige traditie van de moderne en hedendaagse tijd om die door te geven aan volgende generaties.

Lieven Segers verzamelt kleine momenten, verhalen, ontmoetingen met zijn omgeving. Dagelijkse situaties en handelingen worden naar beelden vertaald op een kritische en humoristische manier. Zijn werken zijn hilarisch, maar tegelijkertijd schuilt er achter de humor de duistere kant van deze wereld.

In haar semi-monochrome schilderijen in diffuse groentinten verkent **Meri Toivanen** de grenzen van de figuratie. Haar recente werk is vooral gebaseerd op de Finse filmgeschiedenis en draait om bordspellen en games als symbool voor machtsverhoudingen en strijd.

Guy Van Bossche schildert de 'kwaliteiten van ons ongemak.' Zijn kritisch-ironisch realisme bevraagt onomwonden ideologische concepten zoals vrijheid, geweld, censuur, verzet, weemoedigheid, erotiek. Zijn werk onthult de verdoken, universele fragiliteit van de mens, ongemakkelijk maar scherp.

De schilderijen van **Marc Vanderleenen** laten zich niet in één blik vangen. Met hun bescheiden formaten en sobere kleuren geven ze zich niet vrijblijvend bloot, maar spreken met een bijna griezelige kernachtigheid een onuitspreekbare essentie aan. Zijn vluchtige penseelstreken hebben niets oppervlakkigs. Het beeld is raak en reikt naar de diepste, onbeschrijflijke essentie van de kijker (dus de mens). Eerder dan een narratief, vormen zijn beelden tekens aan de wand.

Charlot Van Geert schudt ons onwrikbaar vertrouwen in object en materie door elkaar. Door voorwerpen van hun schijnbaar evidente betekenis te ontdoen, creëert ze nieuwe contexten, humoristische situaties en kritische reflecties op de objecten en de kunst waarmee we ons omringen.

Hoewel **Gert Verhoeven** over een lijvig palmares beschikt, weigert hij zijn kunstenaarschap te laten vatten in een steriele en rechtlijnige formule. Hij werkt graag en meestal in series, omdat die variatie in de creatie hem ontsnapping biedt als kunstenaar. En hij toont graag verschillende series door elkaar, omdat de ontmoeting tussen die verschillende series extra spankracht geeft.